

О краю мій, коли тобі проститься

Василь Стус

О краю мій, коли тобі проститься
крик передсмертний і важка сльоза
розстріляних, замучених, забитих
по соловках, сибірах, магаданах?
Убивці, вбивці вбивць, убивці вбивців вбивць —
шлях справедливості — над людськістю наруга.
Брехня брехні! Все лжа — прогреси ваші.
Вся ваша правда — лжа! Брехня брехні.
О краю мій! Наруго революцій,
потворне посміховисько катів!
І рай, і пекло — все тут під'яремне,
тут навіть мертвих сором спопелив би,
якби раніше кат не спопелив.
Ти фарисеїв царство. Суддукеїв
страшне багно, мій краю огняний!
Ти вічність катував, катуєш землю.
Батьки й сини — кати. Учні й навчитель.
Чи ти не чуєш, як вони зовуть,
зовуть тебе з любов'ю і прокльоном.
Ти їхніми сльозами ще ридатимеш,
і їхній біль поб'є тебе колись.
О краю мій, великий, як Сибір,
хай шир твоя не для Сибіру — вірю,
та поки кожен шлях цей не проміряє —
не запанує у Вітчизні мир.
Хай покоління прокричать, проорять
і продзвенять на струнах з людських жил
твое минуле зганьблене, прийдешне
твое спаплюжене минулим. Гірко
з сльозами на очах радіть нащадкам,
які колись очистяться од скверни
і злочинів, у світі найстрашніших:
вбивати правду — правдою.